

MİRKAMİL SİRACI

İLAHI

Gecə uzun gecədir,
Hamı yatıb, İlahi.
Daha yarasalar da,
Başın atıb, İlahi.

Başımdakı bəlalər,
Dilimdəki dualar;
Talehimlə davalar,
Sənə çatıb, İlahi?!

Mən səni hər nəfəsdə,
Duyurdum ülvı səsdə;
Can quşumun qəfəsdə
Səsi batıb, İlahi.

Anlamıram mən qəti,
Çox bahadır qiyməti?!
Adəm oğlu cənnəti
Yenə satıb, İlahi.

Ya ölmək istəmirəm,
Ya da qəsdən ölmürəm;
Bilmirəm ki, bilmirəm...
Başım itib, İlahi!

ÖLÜM

Mənim də arabir ağılımdan keçir:
Hamının içində darıxıb ölmək -
Sözünə ehtiyac olan məqamda
Bilmədən, bilmədən karıxıb ölmək.
Ömrünə süzülən kədərdən ölmək,
Kefinə doğranan zəhərdən ölmək,
Açılan təzə-tər səhərdən ölmək,

Ya da ki qəzavü-qədərdən ölmək -
Nə bilim, nə bilim, nələrdən ölmək...

Ölərəm desəm də, çətindir ölmək!

Ağılımdan yenə də ölüm keçir, bax:
Keçəndə əl edib deyir ki – Axmaq,
Ölməyə nə var ki, ölüm nədir ki;
Yaşamaq, yaşamaq, yenə yaşamaq...

Yenə də ağılımdan ölümlər keçir,
Ürəyim seyr edib ölümlər seçir:
Səhərin açılan gözündə ölmək,
Şeirinin ən gözəl sözündə ölmək,
Şeirdən, qəzəldən asılıb ölmək,
Soyuqdan küçədə qısılıb ölmək -
Nə bilim, nə bilim, nə olub ölmək...

Ölümdən danışma, ölüm yamandır!
Yenə də ölmədim, yenə də sağam,
Arabir ölmək də istəyir adam -
Çalışdım, çalışdım, ölmədim yenə,
Həyatla barışdım, ölmədim yenə...

EŞQİN MƏNƏ ÖYRƏTDİ...

Eşqin mənə öyrətdi nədir atəşə yanmaq -
Öyrətsə idi həm nə imiş vəsli, bilərdim,
Öyrətsə idi vəsl bilərdim və ölərdim...

Ağlatmağı seçdi məni eşqin gecə-gündüz -
Rəhm etsə idi göz yaşımı, mən də silərdim,
Rəhm etsə idi mən də silərdim və gülərdim...

Uğrunda nəyim var idi verdim sənə qurban -
Olsa, sənə qurban, yenə imkanım edərdim,
Olsa yenə imkanım edərdim və gedərdim...

Güldünsə mənim ağlamalı halıma, xoşdur -
İmkanım ola gül üzünə bir də baxardım,
İmkanım ola bir də baxardım, darıxardım...

Hicrin məni qoymuş necə bu zülmət içində -
Görsəm səni bir dəfə bu zindanı yıxardım,
Görsəm səni zindanı yıxardım və çıxardım...

Baxma belə dil-dil ötürəm şe'rdə, ey gül -
Görsəm yenə də gül üzünü, dil dolaşardı,
Görsəm, yenə də dil dolaşardı və çaşardı...

KEÇİR

Nədənsə hicrin yolu hər dəfə bizdən keçir,
Gəl bu gediş yolların bir dəfə gözdən keçir.

Bizdə buludlar almış göy üzünü sərbəsər,
Amma günün güzarı həmişə sizdən keçir.

Aşiq olan kəslərin bir qərarı da olmur,
Gahi çıxır dağlara, gahi də düzdən keçir.

Bu sevdada qəlizlər asanlıqla həll olur
Amma asan işlərin həlli qəlizdən keçir.

Deşmə bu misraları parça deşən dərzitək,
Hər dəfə mənə sapın çalış ki, sözdən keçir.

Yarım incə kəlməni, Siraci, yəqin sevir,
Sənin də təqsirini, bəlkə, bu üzdən keçir?

GƏL YETİŞ

Ey Nigarım, şəhriyarım, qəmküsarım gəl yetiş,
Canşikarım, cansiparım, işvəkarım, gəl yetiş.

Ağla ey göz, səslə ey dil, başla ey söz, ta gələ,
Ay camallım, ahu gözlüm, dilşikarım, gəl yetiş.

Mən zəliləm, həm xəciləm, ey ümidi-vahidim,
Yandı canım, nazlı yarım, bəxtiyarım, gəl yetiş

Gül'üzarım, hər nə varım, qəmküsarım, gəl daha,
Laləzarım, qandı bağrım, var azarım, gəl yetiş.

Ey pənahım, qıbləgahım, padişahım, hardasan?
Biqərarəm, gör ki xarəm, tacidarım, gəl yetiş.

Dərdli aşiqdir Siraci, ey təbibim, ver əlac,
Lütfkarım, mehrdarım, məh'üzarım, gəl yetiş.

ƏLİAĞA VAHİDƏ TƏXMİS

Dil cuşə gələr sərvə-xuramanı görəndə,
Məcnun arayar Leylini səhranı görəndə,
Cəhd eylə tut ol məxməri damanı görəndə,
«Dil nalə edər ol güli-xəndanı görəndə,
Bülbül gələr əfğanə gülüstani görəndə...»

Hicran qəmi çəkdikcə mənim zəhmətim artır,
Bu yolda ki zəhmət çəkirəm izzətim artır,
Məcnun kimi hər eldə mənim şöhrətim artır,
«Görcək o gülün ləblərini rəğbətətim artır,
Tuti həvəs eylər şəkəristanı görəndə...»

Daim sənin eşqin ilə məstanədi könlüm,
Sən şəm'sən, ətrafına pərvanədi könlüm,
Zülfi-siyəhində dolaşan şənədi könlüm,
«Zənciri sevir, gör necə divanədi könlüm,
Məcnun olur ol zülfi-pərişanı görəndə...»

Heyrətdədi eşqinlə mənə cümlə xəlaiq,
Bu dəhrdə var mən kimi bir aşiqi-şaiq?
Vardırımı mənim tək ola öz əhdinə sadiq?
«Şad olsa da vəslin ilə hərdəm dili-aşiq,
Əlbəttə düşər möhnətə hicranı görəndə...»

Hərdən nola ol aşiqinin halına hali,
Gör bir neçə vaxtdır ki, düşüb səndən aralı,
Sənsən onun aləmdə gözəl cahü-cəlali,
«Eşq əhlinin artar, gözəlim, dərdi, mələli,
Əğyar ilə öz sevdidi cananı görəndə...»

Yarım elə ki batdı Günəş qaldı dalanda,
Hər kəs gecəni qorxulu zülmətli sananda,
Aşiq ürəyi bax bu qaranlıqda yananda,
«Görcək səni aləm sevinər qaş qaralanda,
Ellər sevinərlər məhi-tabanı görəndə...»

Düşünürdün ki, Siraci, deməsən, baş döyəcəkdin,
Zülfilə onun gül üzünü sən göyə çəkdin,
Bəs sevdidiyi yarə o gün söyləyəcəkdin?
«Vahid, sən o gün dərdini yarə deyəcəkdin,
Lal oldu dilin bəs niyə cananı görəndə?»